

си заблужденъ, зашто-то почиташъ язычески-ты бѣсове за богове. Богъ е единъ, и Христосъ е единъ сынъ Единороденъ на Отца.» — «Ты ми каз-вашъ за оногова, кой-то ся распя при Понтійскаго Пилата,» рѣкъль Траянъ. — «Да! за него,» му отговорилъ Игнатій, «Кой-то ми е распялъ на крѣста грѣхове-ты, заедно съ тѣхныя причинитель.» — Траянъ запо-вѣдалъ тогава да го пратять въ Римъ, и да го хвърлятъ на звѣрове-ты да го изядѣтъ, за забавленіе на народа. Богоносецъ-тъ радостно възложилъ на себе си оковы-ты, и ся потеглилъ камъ-то мѣченіе-то си. Пять отъ най-ближни-ты Азійскы Черковы и Измирскій Епископъ Поликарпъ му испра-тили тогава свои-ты пресвитери, да го привѣтствуютъ и утѣшаютъ. Той ся трыхалъ отъ съчювствіе-то имъ и имъ написалъ писма, да имъ побла-годари за любовь-тѣ камъ него, и да гы помоли да си почитать еписко-пы-ты, пресвитери-ты и диаконы-ты, и да пазять единство-то на Черко-вѣ-тѣхъ. Писалъ още и на Римскы-ты Християны, за да не му прѣчатъ нѣщо, като ся увѣнчыва съ мѣченическыя вѣнецъ. На 20-ый Декемврія вече го вѣвели въ Римскыя колизей, дѣто като чюлъ рева на изгладнѣлы-ты лвы, продумалъ: «Азъ съмъ — жито на Бога, и треба да мя смелятъ зжби-ти на тыя лвы, за да станѣ чистъ Божій хлѣбъ.» — Римскы-ти вѣрни му прибрали останкы-ты, и гы занесли въ Антиохію.

§. 18. Гоненіе въ царуваніе-то Марка-Аврелія. Св. Іустинъ Фило-софъ, Поликарпъ Смирненскій и Потиній Лугдунскій.

Съвсѣмъ другъ характеръ имало прслѣдваніе-то на Христиа-ны-ты, кога-то царувалъ Марко-Аврелій (161—180). Заслѣпенъ отъ мѣдруванія-та на стоицизма, глѣдалъ като фанатисмъ прѣдан-ность-тѣхъ и въодушевленіе-то, кои-то Христиани-ти пазяли камъ-то свои-тѣхъ вѣрж, та нѣсамо далъ пълнѣхъ свободѣхъ на народнѣ-тѣхъ ненависть отторѣ имъ, а ми вѣвелъ въ употребленіе и системѣ-тѣхъ на испыты-ты (истинтакъ съ мѣжы), дано на силѣхъ да гы на-кара нѣкакъ си, да ся отрѣкѣтъ отъ вѣрж-тѣхъ си въ Христа.

По туй врѣмя ся заклалъ въ Римъ и Св. Философъ Іустинъ, кой-то бѣше родомъ отъ Самаріѣхъ, и много врѣмя търси истинѣ-тѣхъ по философ-скы-ты тогашны системы, дордѣ сполучилъ най-послѣ, да ѣхъ намѣри въ Св. Евангеліе, по свѣты-ты на нѣкой си непознатъ нему старецъ. Той го срѣщналъ еднажъ, като ся расхождалъ въ заплѣсъ край море-то на му казалъ, че не е подаеніе на челѣшкыя умъ да може да разбере самъ Божии-ты работы, дордѣ го не просвѣти вѣра-та: Приложилъ му още, че изворъ-тъ за познаваніе на истинѣ-тѣхъ ся намира въ Божественно-то От-кровеніе, и тѣй му възбудилъ желаніе-то да хване да прочита Св. Писа-ніе, отъ кое-то ся просвѣтилъ и покрестилъ. Послѣ ся прѣбобѣкълъ като проповѣдалъ на много страны, па най-послѣ ся заселилъ въ Римъ, дѣто отворилъ и училище, за да прѣдава Христианско-то ученіе. И кога-то Марко-Аврелій начиналъ да гони Христианы-ты, той написалъ двѣ аполо-гіи за да гы брани, дордѣ самъ запечаталъ съ кръвъ-тѣхъ си и свое-то исповѣданіе. Кога-то ся показалъ прѣдъ сѣдлаище-то Христианинъ, пре-фектъ-тъ, дѣто го сѣждалъ, ся подригалъ съ него, думаещъ му: «Слушай